

Τι χαρίζει ο Χριστός στους νέους;

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ποιός νέος ή νέα, θά περνοῦσε ἀδιάφορος κι ἀσυγκίνητος μπροστά ἀπό τήν ὁμορφιά;

Πόσοι κόποι καί ποιὰ τιμήματα καταβάλλονται γιά τήν ἀπόκτησί της ή τήν συγκράτησί της; Ἀλυσίδα βιομηχανιῶν, στούντιο κ.λπ. ἐπαγγέλλονται τήν προσφορά της. Μυριάδες ἐλπίζοντες καταφεύγουν.

Πόσο ὁμορφοί ὅμως εἶναι οἱ νέοι σήμερα; Καθημερινά μερικοί μᾶς δίνουν εἰκόνες τῆς ἠθικῆς καί πνευματικῆς τους ἀσχήμιας. Ποτέ νέοι δέν εἶχαν τόσο δίκαιο καί τόσο ἄδικο. Δίκαιο, γιατί ἐγίναμε προαγωγοί τους στήν διαφθορά καί ἄδικο, γιατί ἀρνοῦνται προσωπικά νά μοχθήσουν στή ζωή.

Ζοῦν μέσα στήν ἀπόγνωσι, τόν θρῆνο καί τήν ἐγκατάλειψι. Βιώνουν μιά κατάστασι

έσχάτου πένθους. Έχουν γκρεμίσει τα πάντα στή ζωή τους και γι' αυτό μεταβάλλουν τό περιβάλλον τους σέ στάχτες. Σ' αυτούς και σ' όλους τους νέους άπευθύνεται ό Χριστός και τούς καλεϊ νά ανταλλάξουν μαζί Του τήν «ώραιότητα αντί τής στάχτης».

Νέοι

Ό Ίησοϋς σας χαρίζει τήν ώραιότητα τής συγχώρησης, αντί τής στάχτης μιᾶς ένοχης συνείδησης. Θυμηθεΐτε τόν ἄσωτο γυιό (Λουκᾶ ιε' 11-32). Έφυγε άγέρωχος, έγωπαθής, περιφρονητικός. Συντριμμένος από τήν ζωή της άμαρτίας έρχεται στήν ανάγκη... έρχεται στόν έαυτό του... έρχεται στόν πατέρα. Εΐναι μιᾶ συνηθισμένη τριλογία τοϋ νεανικοϋ βίου. Πόση απόστασι χαρακτηρίζει τήν συμπεριφορά του, ανάμεσα στήν άπαίτησι «δός μου» όταν έφευγε από τό πατρικό σπίτι και στήν παράκλησι «ποίησαν μέ» όταν επέστρεφε σ' αυτό. Στήν στάχτη τῶν κουρελιῶν, ἡ ώραιότητα τής πρώτης στολῆς. Για νά χαρεΐ ὅμως κάποιος τήν ώραιότητά της πρώτης στολῆς χρειάζεται νά ζητήση συγγνώμη από τόν Έπουράνιο Πατέρα. Κι Αὐτός τοϋ τήν προσφέρει μέ άγάπη και στοργή.

Νέοι

Ό Ίησοϋς σας χαρίζει τήν ώραιότητα μιᾶς ὁλοκληρωμένης άφιέρωσης, αντί τής στάχτης μιᾶς μοιρασμένης καρδιάς. Δέστε τόν νεανίσκο τοϋ Ματθαίου (ιθ' 16-24), πού ένῶ έπιθυμοϋσε νά ζήση τήν ζωή τοϋ Χριστοϋ, έγκατέλειψε τήν προσπάθειά του, έπειδή ό Χριστός τοϋ ζήτησε νά άρνηθεΐ τήν ασφάλεια τοϋ πλούτου του. Μοιρασμένη καρδιά ό νεανίσκος «λυπούμενος» για τήν ὁμορφιά μιᾶς ὁλόψυχης άφιέρωσης. Φυλαχθΐτε από τήν στάχτη, τοϋ νά προσπαθεΐτε νά ζήτε «χωλαίνοντας μεταξύ δυό φρονημάτων» (Γ' Βασιλ. ιη' 21), τοϋ νά θέλεις νά συγκατοικήσουν στήν καρδιά σου ό Χριστός και κάτι ἄλλο. Τοϋ άξίζει νά Τοϋ άνήκεις ὁλόκληρος.

Νέοι

Ό Ίησοϋς σᾶς χαρίζει τήν ώραιότητα τής ήθικῆς άγνότητας και ὁμορφιάς, αντί τής στάχτης, τής άκράτειας και τής άκολασίας. Στή στάχτη ενός πανσεξουαλισμοϋ μέ μύριες άποτροπιαστικές μορφές, ό Ίησοϋς σου προσφέρει μιᾶ ζωή «έν πάση άγνότητι» (Β' Κορινθ. στ' 6). Ό έρωτας εΐναι ἡ δύναμι τής ψυχῆς πού

ώθει τόν ἄνθρωπο στή θυσία τῶν πάντων γιά τήν ἐπιτυχία ἑνός εὐλογημένου καί καταξιωμένου ἀπό τόν Θεό δεσμοῦ. Ὅμως, τί ἔχει νά προσφέρει σ' ἐκείνους πού τόν ἐξήντλησαν λαίμαργα στό ὄνειρο τῆς σεξουαλικῆς “ἐλευθερίας”;

Νέοι

Ὁ Ἰησοῦς σᾶς χαρίζει τήν ωραιότητα μιᾶς ὁμορφῆς ἀγωνιστικῆς ζωῆς, ἀντί τῆς στάχτης των μάταιων κι ἀκαρποφόρητων ἀγώνων. Πιόνια στά χέρια τῶν δυνατῶν, τῶν ἐξουσιαστῶν μοιάζει ἡ ἀγωνιστική σας ὁρμή. Ὁ ἐνθουσιασμός σας, ἄν καί μάχεται, ἐν τούτοις προδίδεται. Ἀκοῦστε ὅμως τήν ὁμορφιά τῶν προτροπῶν τοῦ Μεγάλου Νικητῆ τοῦ χριστιανικοῦ στίβου, τοῦ Παύλου στόν νεαρό Τιμόθεο, «ἵνα στρατεύῃ τήν καλήν στρατείαν... ἔσο καλός διάκονος τοῦ Χριστοῦ... ἀγωνίζου τόν καλόν ἀγώνα τῆς πίστεως... συγκακοπάθησον ὡς καλός στρατιώτης του Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Α' Τιμ. α' 18). Ὑπάρχει, πιό ἐπιθυμητή ωραιότητα;

Νέοι

Ὁ Ἰησοῦς σᾶς χαρίζει τήν ωραιότητα τῆς νίκης, στή θέση τῆς στάχτης τῆς ἥττας. Θριαμβικός ὁ λόγος τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου: «γράφω ὑμῖν νεανίσκοι, ὅτι νενικήκατε τόν πονηρόν» (Α' Ἰωάν. β' 13). Τά νιάτα, εἶναι ἡ ἐμπροσθοφυλακή τῆς ζωῆς. Εἶναι ἡ ὁμάδα κρούσης. Ἄν τώρα ὑποταχθῆτε στόν διάβολο, χάσατε τήν ὁμορφιά τῶν πιό γενναίων ἀγώνων. Ὁ Χριστός νέος κονταροχτυπήθηκε μέ τόν Πονηρό καί νίκησε, γιατί «τούτη εἶναι ἡ νίκη πού νικάει τόν κόσμον, ἡ πίστη σας». Πράγματι, «πᾶν το γεγεννημένον ἐκ τοῦ Θεοῦ νικᾷ τόν κόσμον» (Α' Ἰωάν. ε' 4).

Νέοι

Ὁ Χριστός σᾶς χαρίζει τήν ωραιότητα μιᾶς ζωῆς πού κερδίζεται ὁλόκληρη, ἀντί τῆς στάχτης ἑνός μικροῦ τμήματος. Γνωστή ἡ προτροπή «ἐνθυμοῦ τόν Πλάστην σου ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς νεότητός σου» (Ἐκκλησιαστής ιβ' 1). Ὅποιος σώζεται νέος, σώζεται καί γιά τήν ζωή τούτη καί γιά τήν αἰωνιότητα.

Νέοι

Μιά μέρα, ὅταν πιά δέν θά εἴμαστε νέοι, ὁ Ἰησοῦς θά μᾶς χαρίσει τήν ωραιότητα

ένός ενδόξου σώματος αντί τῆς στάχτης τοῦ χοϊκοῦ. Κι αὐτό δέν συμβαίνει μόνο ὅταν παύουμε νά εἴμαστε νέοι. Καί νέοι ἀποθέτουν το σκήνωμά τους. Ὅμως ὁ πιστός, νέος ἢ γέρος, ξέρει, πῶς ὅπως φόρεσε... «τὴν εἰκόνα τοῦ χοϊκοῦ ἔτσι θά ἐνδυθεῖ καί τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανίου» (Α΄ Κορινθ. ιε΄ 49). Τὴν φθορά θά διαδεχθεῖ ἡ ἀφθαρσία, τὴν ἀτιμία ἡ δόξα, τὸν θάνατο ἡ ζωὴ, τὴν στάχτη ἡ ὠραιότητα».

Νέε

Ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται, νά φέρεις τίς στάχτες τῆς ζωῆς σου στο Χριστό καί νά Τοῦ ζητήσεις τὴν ὠραιότητά Του. Εἶναι... ἡ εἰδικότητά Του, τό ἔργο Του.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ, δίνει ὁμορφιά στά νιάτα, σέ σένα.

Πηγή: Μητρ. Καισαριανῆς Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ Δανιήλ

Αναδημοσίευση ἀπὸ: ixthis.gr